

Nacionalinio susivienijimo bendrosios programos projektas

Politinės partijos
„Nacionalinis
susivienijimas“

programa

TAPKIME POLITINE
TAUTA

Atgimimo įkvėptas Sąjūdis įstengė atkurti nepriklausomą Lietuvos valstybę. Tačiau atkurtos valstybės gyvenimo, vadovaujantis Sąjūdžio iškelta Lietuvos vizija, sutvarkyti nepavyko. Lietuvos valstybė netapo lygi ir teisinga visiems. Jos oligarchinis pobūdis lėmė milijoninę emigraciją, demografinę krizę, didžiulę socialinę atskirtį, augantį politinį pasyvumą bei susitaikymą su esama būkle, nacionalinės savigarbos praradimą.

Politinė partija „Nacionalinis susivienijimas“ (toliau – NS), būdama ištikima Sąjūdžio siekiams, tęsdama Vilniaus, Tautos forumo ir Visuomeninio rinkimų komiteto rinkimams į Europos Parlamentą „Vytautas Radžvilas: susigrąžinkime valstybę!“ nuveiktus darbus, vadovaudamasi krikščioniškosios civilizacijos, laisvės, solidarumo ir

teisingumo principais, susibūrė bendram politiniam veikimui dėl esminių permainų mūsų šalyje ir drauge su visais Lietuvos piliečiais,

– gerbiančiais ir saugančiais krikščionišką civilizaciją ir jos kultūrinį bei moralinį paveldą,

– suvokiančiais, kad Lietuva yra sparčiausiai pasaulyje nykstanti šalis, ir pasiryžusiais tai stabdyti,

– mylinčiais Tėvynės istoriją, kalbą ir gamtą bei jų išsaugojimą laikančiais valstybės prioritetu,

– branginančiais ir pasiryžusiais ginti žodžio, nuosavybės, privatumo, įsitikinimų ir kitas pamatines pilietines teises,

– pripažįstančiais prigimtinės šeimos laisvę nuo genderistine ideologija teisinamo valstybės kišimosi,

– pritariančiais šalies euroatlantiniam įsitraukimui, kurti Lietuvos valstybės išlikimo šiuolaikiniame pasaulyje sąlygas.

Mūsų tikslas – Lietuva, kurios piliečiai jaučiasi valstybės šeimininkais ir nori kurti ne tik savo asmeninę laimę, bet ir bendruoju gėriu grįstą valstybę; Lietuva, kurioje piliečių daugumos valia iš tiesų girdima ir vykdoma, nepriklausomai nuo oligarchinių grupių nepritarimo ir spaudimo; Lietuva, kurios teismai sąžiningai ir nešališkai vykdo teisingumą; Lietuva, sieianti visų visuomenės grupių interesų darnos, įgyvendinamos per turtinės nelygybės ir socialinės

atskirties mažinimą ir palankių sąlygų piliečių ūkinei iniciatyvai reikštis ir verslui plėtoti kūrimą; Lietuva, kurioje žiniasklaida supranta tarnystės visuomenei misiją ir kuriai nepriimtinos indoktrinavimo ir manipuliavimo praktikos; Lietuva, kurioje vyrauja supratimas, kad švietimas, mokslas ir inovacijos yra valstybės gerovės pamatas; Lietuva, siekianti savitos kultūros išsaugojimo ir puoselėjimo, atsisakanti „globalios Lietuvos“ strategijos; Lietuva, suvokianti savo vakarietišką civilizacinę ir geopolitinę tapatybę, save laikanti ir siekianti būti visaverte bei lygiateise Vakarų pasaulio bendrijos nare.

Pagrindinės veiklos kryptys:

- asmens ugdymo, švietimo bei teisinėmis priemonėmis stabdyti pavojingą mastą šalies nacionaliniam saugumui įgijusius Lietuvos visuomenės ištautinimo ir išvalstybinimo procesus, nuosekliai įgyvendinti kryptingą ir ilgalaikę valstybinę tautinės, istorinės ir pilietinės sąmonės gaivinimo ir stiprinimo politiką;
- atkurti Tautos kaip valstybės suvereno teises – įvykdyti esmines savivaldos ir rinkimų sistemos reformas, įgyvendinti demokratinę piliečių savivaldą;
- įveikti Tautos vienybę ir valstybingumo pagrindus griauančią ekonominę ir socialinę atskirtį – atkurti šalies ekonominiam savarankiškumui būtiną Lietuvos nacionalinį ūkį ir įvykdyti esminę ekonomikos bei socialinės apsaugos pertvarką, turinčią užtikrinti didesnę visuomeninę ir politinę

piliečių sanglaudą.

I. VERTYBINIAI PAGRINDAI, JŲ ATKŪRIMAS IR GYNIMAS

Krikščioniškoji civilizacija, jos kultūrinis ir dorovinis paveldas – Lietuvos atsinaujinimo pagrindas.

Krikščionybė, vykdydama pagrindinį – sielų išganymo – uždavinį, visoms tautoms nešė civilizacijos laimėjimus ir prisidėjo prie piliečių dorybių ugdymo ir valstybių klestėjimo. Krikščioniškoji žmogaus, kaip transcendentinį dvasinį matmenį turinčio savito asmens, samprata yra būtina ir visuotina dorovinės ir politinės laisvės sąlyga. Iš jos kylantis asmens pirmenybės prieš visuomenę ir valstybę principas yra pamatinė jo moralinės autonomijos, sąžinės laisvės ir orumo garantija. Plėtodama antikinės filosofijos ir etikos įžvalgas, krikščioniškoji mintis sukūrė žmogaus proto ir dorinio orumo reikalavimus atitinkančios elgsenos gaires, kurios buvo suformuluotos kaip normos visuotinai galiojančių priesakų ar įsakymų pavidalu ir pavadintos prigimtiniu (dorovės) įstatymu. Prigimtinis įstatymas juo besivadovaujančioms politinėms bendrijoms yra teisės ir visų kuriamų įstatymų teisingumo matas, suteikiantis tokių bendrijų nariams esminę galimybę atpažinti, pasmerkti ir užkardyti tironišką valdymą, valdžios savivalę ir piktnaudžiavimą savo galiomis, priimant neteisingus ir neteisėtus įstatymus. Valstybės pareiga yra užtikrinti laisvą Bažnyčios mokymo raišką visose viešojo gyvenimo srityse, nevaržant jos įvairiomis „diskriminacijos“ ar „neapykantos

kalbos" draudimo formomis. Visų religinių bendrijų nariams, jei tai neprieštarauja viešajai tvarkai ir dorovei, taip pat turi būti užtikrinta sąžinės ir tikėjimo laisvė.

Prigimtinė šeima – visuomenės ir valstybės išlikimo sąlyga

Prigimtinė šeima yra pirminė gamtinė ir istorinė žmonių bendrija, kurioje ir per kurią užtikrinamas žmonijos tęstinumas. Besąlygiškas žmogaus teisės gyventi pripažinimas ir jo gyvenimo nuo natūralios fizinės pradžios iki pabaigos apsauga yra esmingiausia ir niekuo nepakeičiama žmogaus, kaip savito asmens, nelygstamos vertės ir orumo sąlyga ir tvirčiausias rūpinimosi šeima, kaip prigimtine asmens atsiradimo ir visapusiško išsiskleidimo erdve, pagrindas. Prigimtinė šeima yra savarankiška bendruomenė, tautos ir valstybės pagrindas, turintis teisių, kurių valstybė nei perimti, nei panaikinti negali. Civilizuotoje politinėje bendruomenėje šeima negali įgyvendinti savo prigimtinių ir neatimamų teisių vien savo pastangomis, todėl valstybė turi padėti šeimai, sudarydama sąlygas jai skleistis ir klestėti, bet ne siaurindama jos autonomiją ir teises.

Tauta – prigimtinė žmonių bendrija ir kolektyvinis politikos bei istorijos subjektas

Tauta yra būtina žmogaus kultūrinio egzistavimo forma,

kurią sudaro bendros kultūrinės tapatybės žmonės. Kuopinės kultūrinės tapatybės būtinybė yra žmogaus prigimties dalis. Žmonija yra pasaulyje gyvuojančių kultūriškai skirtingų ir savitų tautų visuma. Tautų ir jų kultūrų įvairovė yra būtina žmonijos kultūros įvairovės ir turtingumo sąlyga. Būdamos prigimtines bendrijos, tautos yra pagrindiniai pasaulio politikos ir žmonijos istorijos subjektai. Kiekvienos tautos išnykimas yra neatitaisomas visos žmonijos praradimas, skurdinantis pasaulio kultūrą. Tautų išnykimą skelbiančios ir skatinančios ideologijos bei politinės praktikos yra antihumaniškos ir nusikalstamos. Pagarba tautiškumo principui ir tautų bei jų kultūrų išsaugojimas ir puoselėjimas turi būti laikomas vienu svarbiausių pasaulio uždavinių tautas vienodinančios ir naikinančios globalizacijos sąlygomis.

Suvereni nacionalinė valstybė – politinė tautos organizacijos forma ir būtina demokratijos sąlyga

Tautos kaip prigimtines bendrijos kuopinė kultūrinė tapatybė įgalina jos narių solidarumą ir įsipareigojimą visuomenei. Solidarumu ir įsipareigojimu grindžiamas tautos kaip kultūrinės bendrijos ryšys leidžia susidaryti politinei tautai ir steigia nacionalinę valstybę. Suvereni nacionalinė valstybė yra aukščiausias politinis tautos savivaldos pavidalas ir vieninteliai saugūs tautos namai – būtina jos išlikimo sąlyga. Valstybė gina ją steigiančios ir įteisinančios tautos bei su ja gyvenančių kitataučių piliečių

teises. Nacionalinė valstybė yra vienintelė politinė bendrija, kurioje esamomis sąlygomis gali būti užtikrintas efektyvus demokratinis valdymas, nes būtina jo susiformavimo ir veikimo sąlyga yra tautos, kaip lygiateisių piliečių bendrijos sukurtos valstybės vienintelio suvereno, laisvai reiškiamą kolektyvinę politinę valią.

Pagarba pamatinėms žmogaus ir piliečio teisėms bei laisvėms – visaverčio ir oraus gyvenimo sąlyga

Šiuolaikiniame demokratiname pasaulyje įtvirtintos pamatinės žmogaus ir piliečio teisės bei laisvės turi būti užtikrinamos ir ginamos nepriklausomybę atgavusioje Lietuvos valstybėje. Būtina laisvės išsaugojimo ir jos plėtojimo sąlyga yra įvairiopa (moralinė, politinė, teisinė) asmeninė kiekvieno žmogaus atsakomybė už bet kokiomis sąlygomis ir aplinkybėmis praeityje, dabartyje ar ateityje padarytus veiksmus. Bet kurio žmogaus veiksmai ar visuomeninio gyvenimo reiškiniai, nesuderinami su visuotiniais moralės principais ir asmens prigimtinio orumu turi būti laikomi laisvės neigimu ir griovimu. Žmogaus ir piliečio teisių apsauga privalo remtis visų piliečių lygybės prieš įstatymą, o ne atskirų visuomenės grupių teisinio išskyrimo ir privilegijavimo principu, skatinančiu visuomenės susipriešinimą.

Visuomenės bendrojo gėrio idėja – moralinis ir politinis

Žmonių ir bendruomenių solidarumo pagrindas

Ekonominė, socialinė ir kultūrinė šalies pažanga pati savaime nelaiduoja visuomenės darnos ir teisingumo, jeigu šios pažangos vaisiais negali naudotis dauguma valstybės piliečių. Kuo greičiau Lietuvoje sukurti kiekvieno žmogaus orumą atitinkančias gyvenimo sąlygas turėtų būti laikoma vienu svarbiausių visuomenės ir valstybės tikslų. Valstybės socialinė politika turi būti grindžiama krikščioniška bendrojo gėrio samprata, įgyvendinama nuosekliai vadovaujantis ją įkūnijančiais artimo meilės ir pagarbos kiekvieno asmens orumui, bendruomeninio ir pilietinio solidarumo principais.

Tautinis ir valstybinis patriotizmas – būtina Lietuvos išlikimo ir klestėjimo sąlyga

Tautinis ir valstybinis patriotizmas yra būtina Lietuvos išlikimo šiuolaikiniame pasaulyje sąlyga. Tautinis tapatumas kaip neatskiriama asmens tapatumo dalis gali būti išsaugotas ir ugdomas tik sąmoningai ir laisvai prisiimant ne vien modernios demokratinės valstybės piliečio teises, bet ir atsakomybę bei iš jos kylančias moralines, politines ir visuomenines pareigas savo bendruomenei, šaliai ir valstybei. Kiekvienas Lietuvos pilietis turi vadovautis Konstitucijos nuostata, kad Lietuvos Respublika yra lietuvių tautos sukurta valstybė ir vieninteliai jos išlikimą užtikrinantys namai, kuriuose kartu su lietuviais kaip lygiateisiai piliečiai gyvena valstybei lojalūs kitų tautinių bendrijų nariai.

II. VALSTYBĖS VALDYMAS IR SAVIVALDA

Tikra daugiapartinė politinė sistema Lietuvoje neveikia. Nusistovėjusi rinkiminė praktika sukūrė ribotą procedūrinę demokratiją. Veikiančios demokratijos ir daugiapartinių rinkimų prielaidos Lietuvoje buvo pakirstos jau pradiniu atkurtosios valstybės gyvavimo tarpsniu. Privatizavimo metu įvykęs visuotinis valstybės turto išgrobstymas užkirto kelią rasti socialiniam demokratinės politinės santvarkos pagrindui – gausiam ir įtakingam viduriniajam sluoksniui, o kartu – interesų skirtumais bei realiomis ideologinėmis skirtimis grindžiamai daugiapartinei sistemai. Lietuvoje dėl politinės valdžios varžosi „sisteminių“ partijų nomenklatūros politikai, besiskiriantys tik įvairioms rinkėjų grupėms patraukti vartojamais pavadinimais ir siejami rūpesčio savo galia, materialia gerove, abejingumas lietuvių tautos ir Lietuvos valstybės reikalams bei išlikimui.

Sukurti vietos savivaldą

Politinės bendruomenės būtina telkimo sąlyga yra valdymo demokratizavimo reforma. Jos pradžia – realios piliečių savivaldos, tiesioginio jų atstovavimo sąlygų sukūrimas. Žmogaus laisvė pirmiausia reiškiasi per gyvenamąją vietą. Pagrindiniu savivaldos subjektu turi tapti vietos bendruomenė, o ne administracija. Savivaldos įstatyme nustatyti vietos gyventojų teisę ir pareigą tiesiogiai priiminėti sprendimus svarbiausiais, seniūnaitijai, seniūnijai

ir savivaldybei klausimais. Naujame savivaldos modelyje turėtų būti išspręsti seniūnaitijų ir seniūnijų savivaldą užtikrinantys organizaciniai ir finansinio savarankiškumo klausimai.

Pakeisti rinkimų tvarką

Rinkimų įstatymuose turėtų būti aiškiai nustatyta: 1) politinių partijų atsakomybė už valstybės valdymą ir atstovavimą piliečių interesams; 2) politinių partijų veikla reglamentuota taip, kad partijose didesnes galias turėtų eiliniai partijos nariai; 3) įtvirtinti piliečių galimybes realiai daryti įtaką politiniam gyvenimui bei dalyvauti visų lygių šalies valdyme. Renkant Seimą partijų rinkiminiai sąrašai turi būti išskaidyti pagal regionines apygardas (Latvijos, Estijos, Suomijos, Švedijos, Norvegijos, Danijos, Lenkijos ir dar 15 Europos šalių pavyzdys). Tuomet rinkėjas galėtų rinktis racionaliai, išsiaiškinęs kiekvieno sąrašuose esančio kandidato gebėjimą atstovauti Tautai.

Įgalinti referendumą kaip realiai veikiančią tiesioginės demokratijos instrumentą

Tiesioginė demokratija turėtų papildyti demokratinės savivaldos praktikas. Piliečių teisės varžymai inicijuoti ir vykdyti referendumą yra antidemokratiški. Referendumo inicijavimui nustatytas ne mažesnis kaip 300 tūkst. pritariančių piliečių skaičius turi būti sumažintas, konkretus skaičius turi priklausyti nuo referendumu sprendžiamo

klausimo svarbos. Veikianti tiesioginė demokratija užtikrintų konstitucinę tautos kaip suvereno galios raišką, drausmintų politikus, didintų jų atsakomybę priimant įstatymus. Per tiesioginę demokratiją valstybės valdymo menas galėtų tapti piliečių savastimi, didintų politinės bendruomenės atsparumą vidinėms ir išorinėms grėsmėms.

Žodžio laisvė – pamatinė demokratinė norma

Konstitucija laiduoja informacijos laisvę, teisę turėti įsitikinimus, juos laisvai reikšti, nepažeidžiant Konstitucijos, įstatymų, tarptautinės teisės normų. Tačiau realiame gyvenime daugėja privataus žmonių gyvenimo, jų profesinės reputacijos pažeidimų ir net valstybės autoriteto menkinimo faktų. Visuomeninis transliuotojas Lietuvos radijas ir televizija (LRT) nutolo nuo įstatymu apibrėžtos misijos ir tapo politinių, verslo ir žiniasklaidos grupuočių, laidų ir programų privačių prodiuserių kovos dėl įtakos ir galimybės realizuoti savo interesus arena. Būtina nedelsiant pradėti LRT atsinaujinimui būtinas permainas. Visuomenės informavimo įstatyme būtina įtvirtinti civilinio kodekso sąžiningumo principą ir visuomenės išorinės kontrolės teisę.

III. TEISĖ IR TEISINGUMAS

Teisingumas yra valstybės valdymo pagrindas. Valstybės leidžiami įstatymai (pozityvioji teisė) yra teisingi tik tada, kai yra grindžiami pamatinių, objektyvių ir visuotinių normų visuma, krikščioniškoje tradicijoje vadinama prigimtiniu

įstatymu. Prigimtinio įstatymo nuostata ir ja grindžiamas sąžiningas ir nešališkas teisingumas Lietuvos teisėje nebuvo įtvirtinti.

Teisinio pozityvizmo įsitvirtinimo padariniai Lietuvoje

Viešpataujanti teisinio pozityvizmo ideologija neigianti objektyvią tiesą ir prigimtinį įstatymą, o galiojantį įstatymą laikanti teisingu, atveria kelią savivalei, statistinės daugumos ar galios svertus turinčios mažumos diktatui, kenkiančiam visuomenės ir valstybės bendrajam gerui. Didžiausias teisėsaugos dėmesys teikiamas mažareikšmiams neįtakingų asmenų padarytiems nusikaltimams, o įtakingi politikai, politinės partijos ir turtingiausi asmenys išvengia atsakomybės net už nacionalinių projektų sužlugdymą, už didžiulių lėšų iš ES paramos fondų išgrobstymą ir iššvaistymą. Tai demoralizuoja ir supriešina visuomenę, pamina bausmės neišvengiamumo principą ir skatina nusikalstamumą.

Lietuvos teisminės valdžios uždarumas

Iš sovietmečio teisininkų ir jų paruoštos naujos kartos susiformavo uždara ir Tautai neatskaitinga nepriklausomos Lietuvos teisminė valdžia. Ši valdžia atkuria pati save – Prezidentas negali priimti sprendimo dėl teisėjo paskyrimo, paaukštinimo, perkėlimo ar atleidimo iš pareigų, jei Teisėjų

taryba tam nepitaria. Teisminės valdžios uždarumas teisinamas teisėjų ir teismų nepriklausomumu. Visi bandymai reformuoti nepriklausomos Lietuvos teisėtvarkos institucijas baigdavosi nesėkme pirmiausia todėl, kad reformos būdavo patikimos patiems teisėjams. Visos reformos tik dar labiau padidindavo teismų uždarumą ir visuomenės nepasitikėjimą teismais dėl jiems būdingo viešumo ir atskaitomybės piliečiams stokos.

Teisėsaugos pertvarkos veiksmai

Atkuriant teisingumą, svarbiausia yra švietimas, kurį taip pat reikia pertvarkyti, pirmiausia atgaivinant dorinį ugdymą. Švietimo poveikis gali išryškėti tik per ilgą laiką. Artimiausiu metu būtina: 1) suderinti teismų nepriklausomumą su veiksminga parlamentine ir visuomenine kontrole, griežtai išsaugant valdžių atskyrimo principą; 2) inicijuoti Teisėjų tarybos pertvarką, kad teisėjų atrankos, skyrimo ir vertinimo procese galių turėtų nuo politinės ir teisinės valdžios nepriklausomi, visuomenės pasitikėjimą turintys ir Seimui atskaitingi asmenys (pagal Jungtinės Karalystės pavyzdį); 3) įtraukti visuomenės atstovus į teismų ir visos teisėsaugos sistemos reformą ir jos priežiūrą. Prisiekusiųjų teismų ir tarėjų institucijų įvedimas – svarbus būdas įveikti pasitikėjimo krizę, susvetimėjimą ir korupciją teisėsaugos sistemoje; 4) ginant viešąjį interesą, užtikrinti visuomenės dalyvavimą, kai svarstomi ūkiniai projektai, galintys pakenkti gamtinei ar kultūrinei aplinkai. Visuomeninės organizacijos

turi turėti visas galimybes ginti viešąjį interesą teisme.

IV. EKONOMINĖ, KAIMO, APLINKOS IR SOCIALINĖ POLITIKA

Lietuva yra dinamiškos ir sparčiai augančios ekonomikos šalis, svarbiausiais efektyvumo ir išsivystymo rodikliais nenusileidžianti kaimyninėms valstybėms. Tačiau joje iki šiol išlieka ir net auga viena didžiausių Europos Sąjungoje pajamų nelygybė ir socialinė atskirtis. Neoliberali ekonominė ir socialinė politika stumia Lietuvą į demografinę ir geopolitinę aklavietę. Milžiniška gyventojų emigracija, mažėjantis gimstamumas bei sparčiai senstanti visuomenė lemia tautos istorijoje pavyzdžio neturintį jos nykimą, kuris kelia tiesioginę grėsmę ir nepriklausomos Lietuvos valstybės išlikimui.

Lietuvos nacionalinis ūkio atkūrimas – būtina nacionalinio saugumo, šalies ekonominio savarankiškumo ir visų piliečių gerovės užtikrinimo sąlyga

Atkūrus valstybę, Lietuvos ekonomika buvo įtraukta į pasaulio ekonomiką ir globalistinę neoliberalią laisvosios rinkos sistemą. Šalies ekonomikos atvirumas ir užsienio kapitalo investicijos yra būtina jos sėkmingos plėtros ir augimo sąlyga. Tačiau užsienio kapitalo ir verslo subjektų ekspansija įgijo tokį mastą ir pasidarė tokia nevaldoma, kad

Lietuvos valstybė visai arba iš dailes prarado net strategiškai svarbių šalies ekonomikos sričių kontrolę.. Lietuva faktiškai tapo nesavarankišku labiau išsivysčiusių šalių ekonominiu priedėliu ir transnacionalinio finansinio kapitalo bei globalių korporacijų interesų nevaržomo tenkinimo erdve. Lietuva – jos žmonės ir gamtos turtai – yra suišteklinta, pagrindiniu ir svarbiausiu šalies ekonomikos tikslų laikomas gebėjimas konkuruoti globaliose rinkose, neatsižvelgiant į tokios konkurencijos demografinius, socialinius ir kultūrinius kaštus bei jos ilgalaikius padarinius tautai ir valstybei. Todėl vienu svarbiausių valstybės uždavinių turi būti ilgalaikė nacionalinio ūkio atkūrimo programa. Nacionalinis ūkis turi būti atkuriamas, siekiant užtikrinti Lietuvos nacionalinio saugumo interesus, būtiniausiai šalies ekonominio savarankiškumo poreikius ir bendrąjį visuomenės gerį bei visų piliečių gerovę.

Nustatyti valstybės biudžeto ir bendrojo vidaus produkto santykį pagal civilizuotų šalių vidurkį

Skurdas nėra socialinio ir ekonominio išsivystymo padarinys, jį lemia nežmoniškai tarpusavio santykiai. Lietuvoje daugiau kaip penktadalis žmonių gyvena žemiau skurdo ribos. Atskirų profesinių grupių reikalavimai didinti atlygį už darbą yra visiškai pagrįsti, bet jų neįmanoma patenkinti dėl valdžios nuolatinio vengimo padidinti valstybės pajamas. Skaičiavimai rodo, kad pagal dabartinį Lietuvos ekonominio išsivystymo lygį valstybės pajamos iš

per metus surenkamų mokesčių galėtų būti mažiausiai dviem milijardais eurų didesnės. Tai galima pasiekti, įvedus civilizuotą progresinį pajamų mokestį ir racionaliai pertvarkius mokesčių struktūrą. Būtina biudžeto faktinio augimo sąlyga yra visapusiškas jo išlaidų auditas ir efektyvinimas, siekiant drastiškai naikinti šiandien Lietuvoje išplitusias švaistymo praktikas.

Didinti visuomenės solidarumą, naikinant mokesčių sistemos regresyvumą

Valstybės biudžeto pajamų iš mokesčių struktūroje regresyvusis pridėtinės vertės mokestis sudaro 48 procentus. Tai rodo, kad valstybę išlaiko mažiausias pajamas gaunantys ir neturtingiausi šalies piliečiai gyvenantys iš darbo pajamų (dar reikėtų įskaityti šių piliečių pajamų mokesčius, mokestį už akcizines prekes). Pasaulyje yra tik kelios šalys, kurios savo biudžeto regresyvumu gali lygintis su Lietuva. Mokesčių sistemos regresyvumą sumažintų progresinis pajamų mokestis ir nauji mokesčių šaltiniai.

Valstybinio komercinio banko įsteigimas – pirmasis žingsnis atkuriant nacionalinį ūkį Lietuvoje veikiantys ir finansų rinkoje dominuojantys užsienio bankai sukūrė beveik monopolines paslaugų sąlygas. Naudodamiesi savo dominuojančia padėtimi, jie nevaržomai didina teikiamų paslaugų privatiems asmenims ir verslo subjektams įkainius

ir pelnosi iš šalies piliečių, administruodami pensijų fondus. | Juos turėtų pakeisti valstybinis nacionalinis investicinis fondas nacionalinės svarbos projektams finansuoti. Nacionalinio komercinio banko įsteigimas yra būtina priemonė siekiant riboti tokių bankų dalį rinkoje ir stiprinti realią konkurenciją bankininkystės sektoriuje, taip pat būtina sąlyga, siekiant užtikrinti teisingą bankų apmokestinimą, kurio našta negalėtų būti perkelta vartotojams

Monopolių ir oligopolių ribojimas – smulkiojo ir vidutinio nacionalinio verslo gaivinimo ir vidurinėsios klasės atkūrimo sąlyga

Nekontroliuojamas stambaus užsienio kapitalo skverbimasis į Lietuvą ir nevaržomas vietos stambiojo verslo masto bei poveikio šalies ekonomikai didėjimas ne tik stabdo nacionalinio kapitalo augimą, mažina jo konkurencingumą tarptautinėje ekonomikoje, įtvirtina monopolius ir oligopolius įvairiose šalies ekonomikos srityse, bet yra ir vienas svarbiausių veiksnių, lemiančių smulkiojo ir vidutinio verslo nykimą ir bet kurios valstybės gerovės ir stabilumo pagrindu esančio viduriniojo visuomenės sluoksnio siaurėjimą. Turi būti parengta smulkiojo ir vidutinio verslo, taip pat ir vidurinės klasės atgaivinimo programa. Jai įgyvendinti būtina imtis šių priemonių:

- kontroliuoti ir varžyti stambiujų prekybos tinklų oligopolį, ribojant jų dalį rinkoje, atitinkamai juos apmokestinti, o gautas lėšas tikslingai nukreipti smulkiosios ir vidutinės prekybos sektoriui plėsti;
- stiprinti vietos produkcijos tiekėjų stambiesiems prekybos tinklams padėtį, ribojant tinklų galimybes piktnaudžiauti savo ekonomine ir derybine galia;
- imtis priemonių vidutinio dydžio žemės ūkio sektoriui atkurti, iš pagrindų keičiant ES paramos žemės ūkiui skirstymo principus vidutinių ūkininkų naudai ir didinti jų konkurencingumą, skatinant ir remiant įvairias bendradarbiavimo ir kooperacijos formas;
- kovoti su žemės ūkio produkcijos perdirbėjų oligopolium, teisinėmis ir ekonominėmis priemonėmis ribojant jų galimybes palaikyti mažiausias iš gamintojų superkamos žaliavinės produkcijos kainas;
- sutvarkyti ir nuolat prižiūrėti faktiškai monopoline padėtimi piktnaudžiaujančių šilumos ir energijos skirstomųjų tinklų kainodarą.
- užtikrinti stabilią mokestinę ir teisinę aplinką, leidžiančią prognozuoti komercinės veiklos sąlygas, rizikas ir rezultatus;
- suteikti naujai įkurtam verslui palankias apmokestinimo ir jo veiklos kontrolės sąlygas, nustatant protingus jų taikymo terminus.

Atgaivinti tuštėjantį kaimą

Mažėjantis kaimo gyventojų skaičius atspindi nepalankią žemės ūkio ir sanglaudos politiką ir jos padarinius, iš darbingų kaimo gyventojų atimančius norą imtis verslo ir žemės ūkio kaime. Tuštėjantys kaimai – tai mūsų tapatumo ir kultūrinio savitumo praradimas.

Valstybinė kaimo politika turi kurti sąlygas nuosekliai plėsti žemės ūkį kaip šalies ekonomikos formą. Žemės ūkis turi tiekti kokybišką produkciją vartojimui vidaus ir išorės rinkose, kurti darbo vietas ir kelti šalies kaimo vietovių gyventojų gyvenimo kokybę. Regionų ir kaimo vystymas neatsiejamas nuo sanglaudos politikos, užtikrinančios socialines ir kultūrinės sąlygas oriam tradicinės šeimos gyvenimui kaimo vietovėse.

Lietuvos kaimo politika turi būti grindžiama šeimos ūkio skatinimu. Įgyvendinant valstybinę kaimo politiką yra būtina: 1) palaikyti ir puoselėti tradicinės kultūros ir tautinio paveldo vertybes; 2) organizuoti kokybišką švietimą apie efektyvią žemės ūkio veiklą, su ja susijusių finansų valdymą ir finansavimo pritraukimą; 3) užtikrinti paramą smulkiam ir vidutiniam verslui, jaunimo gyvenimui ir darbui kaime; 4) diegti kooperaciją, kuriant trumpąsias maisto grandines (gamyba, perdirbimas, realizacija); 5) diegti inovacijas ir modernias technologijas; 6) užtikrinti tolygią paramos sklaidą kaimo gyventojams; 7) tausoti žemės resursus (žemę, miškus, gyvūnus, vandenį, orą).

Aplinkosauga: įvertinti stambaus verslo įtaką

Vykdam aplinkosaugos politiką, visada būtina vertinti milžinišką verslo įtaką ir jai atsispirti. Tai sunkiai pavyksta. Lietuvos Vyriausybė priėmė ir Europos Komisijai pateikė Lietuvos Respublikos nacionalinį energetikos ir klimato srities 2021–2030 m. veiksmų planą (NECP), kurio įgyvendinimas pareikalaus 14 mlrd. eurų – t. y. beveik pusantro dabartinio Lietuvos metinio biudžeto. Tai didelės apimties dokumentas, kuriame greta abejonių nekeliančių priemonių yra ir keistų dalykų. Šokiruoja profesionalių botanikų nuomonei prieštaraujančios NECP prognozės Lietuvos miškams. Esą senstantys Lietuvos miškai vis mažiau sugeria šiltnamio efektą sukeliančių dujų, o po 2040 m. iš džiūstančio ir trūnijančio miško dirvožemio išsiskirs tiek šiltnamio efektą sukeliančių dujų, kiek miškas jau nebesugebės sugerti. Nors dokumente nepasakyta, galima tik viena išvada – reikia skubiai iškirsti didesnę Lietuvos miškų dalį.

Atsižvelgiant į minėtus neigiamus socialinius veiksnius ir jiems kiek įmanoma atsispiriant, valstybės raidos politiką numatoma grįsti ne atsitiktiniais atsakais, kylančiais reguliuojant žmogaus ir jo veiklos santykį su gamta, bet nuosekliai įgyvendinant tarptautiniu mastu pripažintą nacionalinę darnaus vystymosi strategiją, kuri grindžiama derinant ūkio, aplinkosaugos ir visuomeninius kultūrinius poreikius. Atsižvelgiant į šiuos interesus ir tenkinant visuomenės energetikos poreikius, pirmenybė teikiama energijos gamybai iš atsinaujinančių gamtos išteklių

(biomasės, saulės, vėjo energetika). Mažinant klimato kaitos poveikį, pirmenybė teiktina procesams, mažinantiems ŠESD išsiskyrimą į aplinką, teritorinio planavimo priemonėmis kurti žaliąją infrastruktūrą ir diegti žiedinės ekonomikos principus. Reikėtų gausinti valstybės teritorijos miškingumą (iki 40 proc.), plėsti saugomų teritorijų sistemą (iki 20 proc. šalies teritorijos) ir didinti jų ekologinį efektyvumą. Dabartinis šalies miškų niokojimo mastas verčia imtis ypatingų priemonių šalies miškams išsaugoti: Lietuvoje turi būti masiškai sodinami miškai nedirbamose ir neapgyvendintose teritorijose ir uždrausti plyni kirtimai ir ir kirtimai saugomose teritorijose. Miško plotų didinimas turi būti vertinamas kaip efektyvi kovos su klimato kaita priemonė. Pageidautina skatinti pažeistų vietovių ekologinio atkūrimo ir gamtotvarkos darbus; tvarkant atliekas, pirmenybę teikti rūšiavimui ir antriniam panaudojimui; tobulinti ir individualizuoti aplinkosauginį švietimą. Reikėtų didinti teisinę atsakomybę už sąmoningą aplinkosaugos reikalavimų nesilaikymą.

Ne išlaikytinio, bet oraus gyvenimo standartas

Nediferencijuota ir orientuota mechaniškai didinti išmokas ir pašalpas visiems socialiai remtinų gyventojų sluoksniams ir todėl skatinanti kai kurių jų grupių veltėdžiavimą bei asocialų gyvenimo būdą, valstybės vykdoma socialinė politika turi būti pertvarkyta taip, kad didintų piliečių paskatas įsitraukti į darbinę veiklą ir būtų pirmiausiai

nukreipta pagalbos reikalingų bei moraliai ir socialiai atsakingai gyvenančių ir besielgiančių asmenų poreikiams tenkinti.

VI. SVEIKATOS APSAUGA

Žmonių sveikata turi ne tik biologinį (medicininį), bet ir socialinį aspektą. Ji yra gėrybė ne tik pačiam individui, bet ir šeimai, bendruomenei, visuomenei. Žmogaus sveikata yra ne tik privati, bet ir viešoji gėrybė, bendrojo gėrio dalis. Ji negali būti laikoma preke, kurios judėjimas paklūsta rinkos dėsniams, nes ją palaikant ir kuriant solidariai dalyvauja atskiras žmogus ir visuomenė – pradedant šeima ir baigiant valstybe. Būdama viešojo intereso dalis, sveikatos apsauga išlaikoma iš viešųjų finansų, iš bendrų mokesčių mokėtojų pinigų. Tačiau jos tikroji būklė Lietuvoje yra problemiška.

Žmonių sveikata – ne tik medicinos problema

Pirmiausia, žmonių sveikata susiaurinama iki medicinos problemų. Tačiau visuomenės sveikatos būklė priklauso ne tik nuo sveikatos apsaugos įstaigų darbo. Ją veikia ir socialinės, ekonominės bei psichologinės gyvenimo sąlygos. Jeigu krašte plinta alkoholizmas, narkomanija, asocialaus elgesio įpročiai, jeigu visuomenė nėra plačiąja prasme teisinga, sveikatos apsauga bus nepajėgi efektyviai spręsti sveikatos problemų. Tačiau jeigu teisingumas, sportiškas, blaivus gyvenimo būdas tampa norma, sveikatos problemų visuomenėje mažėja.

Valstybinės sveikatos apsaugos įstaigos tarnauja privatiems interesams

Antra didelė problemų grupė susijusi su ydingu sveikatos apsaugai skirtų finansinių srautų paskirstymu. Tai, kad iš viešųjų biudžeto lėšų finansuojama ir valstybinė, ir privati sveikatos apsauga, pirma, blogina valstybinės sveikatos apsaugos dalies finansavimą, antra, kaip rodo patirtis, valstybinės sveikatos apsaugos įstaigos ima tarnauti privatiems interesams. Susidaro būklė, kai pilietis už sveikatos apsaugos paslaugas moka du kartus – pirma, kaip mokesčių mokėtojas, antra, primoka už valstybinėje ar privačioje sveikatos apsaugos įstaigoje gautas mokamas paslaugas.

Atskirti valstybinę ir privačią sveikatos apsaugą, gerinti paslaugų prieinamumą

Šią problemą reikia spręsti aiškiai atskiriant valstybinę ir privačią sveikatos apsaugą. Valstybinė sveikatos apsauga turi gyventi iš biudžeto lėšų, o privati – iš privačių (mokėjimų už paslaugas arba privataus sveikatos draudimo). Tokia reforma leistų geriau finansuoti valstybines poliklinikas ir ligonines, išspręstų ir valstybinės sveikatos apsaugos darbo užmokesčio dydžio, ir jo skirtumų problemą. Valstybinė sveikatos apsauga vėl taptų finansiškai prieinama žmonėms.

Kita sveikatos apsaugos permainų kryptis – labiau subalansuotas požiūris į teritorinį sveikatos apsaugos

įstaigų išdėstymą, derinant teritorinį paslaugų prieinamumą su specialistų koncentracija dideliuose sveikatos apsaugos centruose.

VI. KULTŪRA, ŠVIETIMAS, MOKSLAS

Kultūra, besireikšdama kalbos, religijos, papročių, literatūros ir meno formomis, padeda ugdytis išmintį, teisingumą, drąsą ir susivaldymą. Šiomis didžiosiomis dorybėmis žmogus suteikia prasmę savo gyvenimui, tampa atspariu žmogaus tikrąją prigimtį neigiančioms ideologijoms, sukuriamos prielaidos susidaryti bendrojo gėrio samprata grindžiamam valstybingumui. Nesustiprinusi tautinės ir valstybinės sąmonės, Lietuva žengė į naują valstybingumo raidos tarpsnį – tapo ES nare. Stiprėjant integracijai, įsitvirtinant globalizmo ir multikultūrizmo ideologinėms nuostatoms, spartėja ištautinimas ir išvalstybinimas, įsitraukiama į nuo savo tautos ir valstybės atsaistytą „naujojo europiečio“ ugdymą.

Lietuvoje diegiama klasikinio bei tautinio ugdymo tradicijas ir krikščioniškąją etiką atmetantis progresyviojo ugdymo mokymas. Dėl jo sumenko mokytojo autoritetas, jis ignoruoja destruktiviausias žmogaus prigimties apraiškas ir neigia ilgaamžę žmonijos sukauptą ugdymo patirtį. Ryškėja neigiami „progresyviojo“ ugdymo padariniai: nuolat menksta mokinių raštingumas; smunka pilietiškumo ugdymas; daugėja vengiančių atlikti privalomąją pradinę karo tarnybą; dauguma mokinių nusiteikę išvykti iš Lietuvos. Bendrojo ugdymo mokykla palaipsniui verčiama

socialinių paslaugų agentūra, kurios tikslas – mokyti darbo įgūdžių, tam tikra forma ir tam tikru lygiu socialiai ir politiškai indoktrinuoti bei psichologiškai rengti gyventi „moderniame“ pasaulyje.

Prioritetas tautinės kultūros plėtrą skatinantiems projektams

Valstybė turi susigrąžinti atsakomybę už Lietuvos kultūros plėtrą, kuri buvo užvaldyta valstybės vardu veikiančių grupių, kultūrą vertinančių ne kaip žmogaus ir tautos buvimo pasaulyje atributą, o tik kaip vartojimo prekę. Kertinis valstybės kultūros politikos tikslas – sukurti kuo palankesnes sąlygas lietuvių kultūros plėtrai ir sklaidai Lietuvoje ir pasaulyje; įtvirtinti skaidrią kultūros srities valdymo ir finansavimo tvarką; kultūros srities valdymo institucijas sudaryti iš asmenų, suvokiančių išskirtinę kultūros svarbą lietuvių tautos valstybingumui ir išlikimui. Sprendžiant kultūros finansavimo klausimus, pirmenybė turi būti teikiama tautinės kultūros plėtrą skatinantiems projektams.

Visaverčio ugdymo pagrindas – dorinis ugdymas, grindžiamas klasikiniu Europos ir Lietuvos religiniu, kultūrinu ir moraliniu paveldu

Laiduojant tautos ir valstybės istorinį bei politinį tęstinumą,

pagrindinis ir aukščiausias mokyklinio ugdymo tikslas turi būti formuoti ne globalios darbo rinkos poreikiams pritaikytą klajoklį „pasaulio pilietį“, bet visapusiškai išsilavinusį žmogų ir patriotišką savo šalies pilietį, savo ateitį sąmoningai siejantį su Lietuva ir save suvokiantį ne kaip prekinę vertę turintį „darbo jėgos“ vienetą, bet kaip savo tautos ir valstybės kūrėją. Tokio visaverčio ugdymo pagrindu turi tapti dorinis ugdymas, grindžiamas klasikiniu Europos ir Lietuvos religiniu, kultūrinu bei moraliniu paveldu, neatsiejamas nuo mokymo, teikiančio mokslo žinių ir praktinės veiklos įgūdžių, būtinų sklandžiai integruotis į šių dienų visuomenę. Tokiai dorinio ugdymo nuostatai priešinga į Lietuvos mokyklas brukama ir prigimtinį vaiko vystymąsi žalojanti genderinė edukacija. Turi būti laikomasi Lietuvos Konstitucijos garantuojamos tėvų ir globėjų teisės nevaržomai rūpintis vaikų ir globotinių religiniu bei doroviniu auklėjimu pagal savo įsitikinimus. Turi būti nutraukta bet kokia valstybės parama genderizmo ideologijos sklaidai ir lygių kvotų sistemoms, atmestas vienpusiškas homoseksualumo ir transseksualumo pateikimas ugdymo programose, uždrausta ankstyva seksualizacija ikimokyklinėse įstaigose ir mokyklose, pseudomokslinių genderinių tyrimų finansavimas iš valstybės lėšų. Atsisakius multikultūrizmo ir genderizmo padiktuotų lygių kvotų sistemų, lygios teisės turi būti vėl vertinamos kaip lygios galimybės, kur galioja meritokratinis principas – kiekvienam suteikiamos tos pačios galimybės, o ar bus jomis pasinaudota, priklauso nuo gabumų, gebėjimų ir pasirengimo;

Mokykloje atkurti mokytojo autoritetą ir klasikinį ugdymą

Atkurti klasikinį ugdymą, kurio pamatinė idėja būtų ne Lietuva pasaulyje, bet pasaulis Lietuvoje. Sukurti tautinę mokyklą įmanoma tik atsisakius progresyviojo ugdymo metodų ir atkūrus pagrindinį ugdymo veiksnį – mokytojo autoritetą, kylantį iš dviejų šaltinių. Pirmiausia, būtina suvokti, kad hierarchinis santykis tarp suaugusiojo (mokytojo) ir vaiko (mokinio) nėra galių santykis, jis grindžiamas abiejų pusių sąmoningai pripažįstamu autoritetinės tvarkos (hierarchijos) teisingumu ir teisėtumu. Toks abipusis pripažinimas kyla iš supratimo, jog autoritetas yra daugiau ir aukščiau nei mokytojas ir mokinys. Autoritetas randasi mokytojui prisiėmus atsakomybę ir įkūnijus savyje idealiųjų normų reiškingą pašaukimą. Progresyvioje mokykloje pagrindinis dėmesys sutelkiamas ne į dalyko mokymą, o į vaiko interesus, todėl neteikiama reikšmės tam, kad mokytojas gerai išmanytų savo dalyką, siekiama, kad mokytojas ne perteiktų žinias, o kartu su mokiniu mokytųsi to, kas atitinka mokinio interesus ir taip parodytų, kaip tos žinios atsiranda. Bet juk mokytojas yra asmuo, daugiau išmanantis ir turintis daugiau gyvenimo patirties, nei mokinys. Šio natūralaus santykio atstatymas – antrasis mokytojo autoriteto šaltinis.

Lietuvos istorijos dėstymui mokyklose gražinti normatyvinį-vertybinį matmenį

Tautinės mokyklos idėja reikalauja sustiprinti Lietuvos istorijos dėstymą mokyklose. Istorijos dalyką vėl padaryti privalomą visose klasėse, nuosekliai vadovaujantis nuostata – „ne Lietuva pasaulyje, bet pasaulis Lietuvoje“. Mokyklinėje istorijos programoje ir vadovėliuose vyraujančią „eurocentrinę“ Lietuvos istorijos koncepciją pakeisti „lituanocentrine“, paremta tautos ir valstybės istorijos vertinimu tautos interesų požiūriu. Tik remiantis moksliskai pagrįstu, tačiau vertybiškai į tautos ir valstybės išsaugojimą nukreiptu požiūriu galima pasiekti, kad Lietuvos jaunoji karta savo tautą ir šalį pradėtų suvokti ne kaip pasaulio istorijos atsitiktinumą, o kaip savarankišką, aktyvų ir kitoms šalims lygiavertį pasaulio istorijos veikėją.

Atkurti universiteto misiją

Lietuvos aukštajame moksle turi būti kuo greičiau įveikti neigiami neoliberalioji rinkos ideologija vadovaujantis įvykdytų „krepšelinų“ reformų padariniai. Lietuvos universitetai transformuojasi į studijų paslaugas parduodančias ir pelno siekiančias verslo organizacijas. Brandesnės demokratijos šalių universitetų patirtis rodo, kad įmanoma atsispirti aukštojo išsilavinimo vertimo preke ir vartotojiškumo tendencijoms ir išlaikyti universiteto misiją – be jokių išlygų ieškoti tiesos, ją saugoti bei skleisti ir jos mokytis. Tik tai gali laiduoti, jog universitetai iš tiesų bus tautos ir valstybės intelektualinio bei kūrybinio potencialo ugdymo ir nuolatinio stiprinimo vieta. Reformuojant

universitetus būtina aukštojo mokslo srityje diegiamus rinkos elementus tinkamai derinti su klasikiniais universitetinio lavinimo bei ugdymo tikslais ir uždaviniais. Tam padėtų humanitarikos, ypač filosofijos, kursų statuso stiprinimas. Humanitarikos kaip kultūros studijos formuoja fundamentinę pasaulio, žmogaus ir jo gyvenimo tikslo bei prasmės sampratą, nuo kurios turinio ir brandos priklauso visaverčio žmogaus ir piliečio ugdymas, darnios visuomenės, tvarios tautos ir stiprios valstybės gyvavimas ir išlikimas ilgą laiką. Humanitarikos, ypač filosofijos, kursai turėtų būti viso aukštojo mokslo, neišskiriant gamtos ir technologijų studijų, branduolys ir visapusiško akademinio bei visaverčio pilietinio lavinimo pasaulėžiūrinis ir vertybinis pagrindas.

Pakeisti humanitarikos darbų vertinimo ir finansavimo kriterijus

Atkuriant universitetų bei humanitarinių institutų misiją būtina sustiprinti humanitarikos, ypač filosofijos, ir atitinkamų universitetinių kursų statusą. Humanitarikos kaip kultūros studijos formuoja fundamentalią pasaulio, žmogaus ir jo gyvenimo tikslo bei prasmės sampratą, nuo kurios turinio ir brandos priklauso visaverčio žmogaus ir piliečio ugdymas, darnios visuomenės, tvarios tautos ir stiprios valstybės gyvavimas ir išlikimas ilgalaikėje istorinėje perspektyvoje. Humanitarikos, ypač filosofijos, kursai turėtų būti viso aukštojo mokslo, neišskiriant gamtos ir

technologijų studijų, branduolys ir visapusiško akademinio bei visaverčio pilietinio lavinimo pasaulėžiūrinis ir vertybinis pagrindas. Tačiau humanitarikos paskirčiai įgyvendinti Lietuvoje kliūtimi tapo praktiškai tik kiekybiniai humanitarikos darbų vertinimo ir finansavimo kriterijai, orientuojantys ne į humanitarikos paskirtį, bet į kuo didesnę publikacijų ir spaudos lankų skaičių. Humanitarikos darbų vertinimo ir finansavimo kriterijai turi atitikti humanitarikos paskirtį.

Pašalinti Lietuvos mokslo taryboje (LMT) išvešėjusias interesų konflikto apraiškas ir jų priežastis

Mokslo politikos formavimo ir finansavimo funkcijų sutelkimas vienoje institucijoje (Lietuvos mokslo taryboje) yra priešingas civilizuotų šalių praktikai ir sudarė sąlygas interesų konfliktams, neskaidrumui bei piktnaudžiavimui, vertinant ir finansuojant konkursinius projektus. Nėra sudėtinga ir būtina atskirti mokslo ir humanitarikos politikos formavimą nuo jų finansavimo – iki 2007 m. projektų vertinimą ir finansavimą vykdė kita institucija – Valstybinis mokslo ir studijų fondas.

VII. UŽSIENIO, GYNYBOS IR SAUGUMO POLITIKA

Yrant po Antrojo pasaulinio karo susiklosčiusiai pasaulio geopolitinei tvarkai ir eižėjant tarptautinio saugumo

architektūrai Lietuvos užsienio, gynybos ir saugumopolitika susiduria su netradiciniais iššūkiais. Kylant naujiems pasaulinės galios centrams ir stiprėjant euroatlantinės bendrijos narių tarpusavio prieštaravimams Rusijos vis atviriau ir atkakliau reiškiamos geopolitinės pretenzijos Lietuvai nebėra vienintelis grėsmės šalies nacionaliniam saugumui ir valstybės išlikimui šaltinis.

Priklausomybė euroatlantinei bendrijai yra kertinis Lietuvos civilizacinio ir geopolitinio tapatumo dėmuo. Ji lemia ir nekintantį Lietuvos interesą būti NATO ir Europos Sąjungos nare. Ilgalaikei ir tvariai Lietuvos ES narystei grėsmę kelia po Lisabonos sutarties išryškėjusios ES krizės apraiškos, visose, o ypač senbuvėse ES šalyse, skatinančios didėjantį nusivylimą integracija ir vieningos Europos perspektyvomis. Globalistinio ES elito pastangos suvaldyti krizę, siūlant dar didesnę integraciją, aštrina krizę ir tampa vieningos Europos griovimu. Didesnė integracija ir federalizacija vykdoma kartu su radikalia šalių ištautinimo ir išvalstybinimo programa, beatodairiškai griauinant jų dvasinį paveldą, kultūrinės tradicijas ir moralines normas, prigimtinę šeimą ir – pasitelkus sąmoningai skatinamą gausią imigraciją bei multikultūrizmą – tautų Europą keičia daugiakultūre Europos tauta. Visose ES šalyse stiprėjantis pasipriešinimas vykdomam Europos ir tautų suverenumo griovimui gali baigtis Sąjungos subyrėjimu, kurio padariniai Lietuvai, dėl ypač pažeidžiamos šalies geopolitinės ir saugumo padėties būtų pragaištingi.

Lietuva gali išlikti tik atsinaujinusioje Europoje

Atsinaujinusią demokratiškos Europos tautų ir valstybių bendriją turi įtvirtinti nauja Europos Sąjungos narių sutartis. Kartu su artimų pažiūrų politinėmis partijomis ir ES šalių vyriausybėmis sieksime: 1) sustabdyti ES federalizavimą, kuris paverstų Lietuvą periferine ir antrarūšė Sąjungos provincija ir lemtų neišvengiamą Lietuvos sugrąžinimą į Rytų geopolitinę erdvę, didžiosioms šalims dalinantis įtakos zonas; 2) nutraukti ES viršūnių vykdomą migracijos skatinimo politiką, kuria siekiama iš esmės pakeisti Sąjungos šalių demografinį veidą, dirbtinai skatinant gausų trečiųjų šalių gyventojų kėlimąsi į Europą ir kuriant jų priverstinio paskirstymo valstybėms narėms schemas ir kvotas; 3) ES institucijų kompetenciją apriboti bendrosios rinkos tvarkymu ir su tuo tiesiogiai susijusiomis sritimis, laiduojant valstybėms narėms lygias teises ir galimybes veiksmingai ginti savo nacionalinius interesus bendrose sąjunginėse institucijose; 4) ES mastu sukurti politinį-teisinį apsaugos ir kontrolės mechanizmą, užkertantį kelią ETT ir kitoms nerinktoms ES struktūroms varžyti valstybių narių Konstitucijose apibrėžtas jų suverenias galias, teisiniais ir administraciniais sprendimais kišantis į šalių vidaus reikalus; 5) panaikinti Lietuvos kaip „antrarūšės“ šalies iki šiol patiriamas ekonominės ir socialinės diskriminavimo apraiškas ES, skirstant paramą valstybėms narėms; 6) atkurti europinio lygmens diskusiją dėl bendros valiutos įvedimo padarinių šalims narėms ir kaštų bei naudos analize grįstų alternatyvų, siekiant atkurti valstybių narių galimybes

formuoti ir įgyvendinti savarankišką monetarinę politiką; 7) užtikrinti, kad jokios ES institucijos nesikištų į šalių apsisprendimus šeimos sampratos klausimais, įskaitant ir finansavimo antihumaniškos ir nusikalstamos neokomunistinės genderizmo ideologijos propagandai ES šalyse nutraukimą; 8) ES lygiu apginti tėvų teisę auklėti vaikus pagal savo įsitikinimus ir būti saugiems nuo valstybės mėginimų atimti vaikus, jei šeimoje nėra tiesioginio pavojaus vaikų sveikatai ar gyvybei.

Vidurinis visuomenės sluoksnis – nacionalinio saugumo pagrindas

Priklausomybė Vakarų pasaulio struktūroms padidino Lietuvos saugumą ir veikia kaip prieš atgrasymo strategija. Rusijos siekiai susigrąžinti globalios galios statusą ir įvykę geopolitiniai pokyčiai verčia tikslinti šalies gynybos strategiją, didinti visuomenės atsparumą kylančioms grėsmėms. Būtina politiškai suaktyvinti visuomenę, įtvirtinti realias savivaldos ir dalyvavimo viešųjų bei valstybės reikalų tvarkymo praktikas, visuomenėje įtvirtinti nuostatą, kad Lietuvos valstybės gynimas – ne tik profesionalių kariškių, bet visų piliečių pareiga. Nacionalinio saugumo pagrindas – vidurinis visuomenės sluoksnis, kuris, augant socialinei atskirčiai, nyksta.

Šalies gynyba negali būti tik profesionalų rūpestis, Lietuva turi sekti pavyzdžiu valstybių, kurios, turėdamos daug gausesnes ir stipresnes profesionalų kariuomenes, kartu siekia, kad kiekvienas šalies pilietis turėtų karinį

pasirengimą. Tik turintis nors mažiausią karinį pasirengimą pilietis yra karys ir savo šalies gynėjas.

Būtina nustatyti visų valstybės valdžios institucijų funkcijas ir atsakomybę, mažinant socialinę atskirtį. Lietuvoje 20 proc. didžiausias ir 20 proc. mažiausias pajamas gaunančiųjų pajamų santykis (7,08) atrodo geriau tik už Rumuniją ir Bulgariją, o jos augimo greitis lenkia visas ES šalis. Tai griaua pačius nacionalinio saugumo pagrindus – nyksta vidurinysis visuomenės sluoksnis, kuris yra valstybės saugumo garantas.

Didinant šalies pajėgumą pasipriešinti išorės agresijai, būtina: 1) didinti visuomenės ir kariuomenės atsparumą išoriniams propagandiniams veiksniams; 2) stiprinti kariuomenės gynybinius pajėgumus suteikiant visuomenei įgūdžius tinkamai padėti kariuomenės veiksams; 3) mokyklose įvesti pirminį karinį rengimą; 4) įvesti visuotinius periodiškus karinius mokymus šaukiant į dviejų savaitių karinių įgūdžių atnaujinimo stovyklas.

ES politikoje būtina: 1) priešintis ES kariuomenės kūrimui, dubliuojančiam NATO veiklą Europoje ir pavojingai skaldančiam euroatlantinę vienybę, didinančiam įtampą su svarbiausia Lietuvos užsienio politikos partnere ir saugumo garantu – JAV; 2) ES politikoje reikšti lygų nacių ir sovietų režimų nusikaltimų vertinimą; 3) energetinio saugumo srityje atšaukti ES pritarimą „Nord Stream 2“ projektui, didinti atsinaujinančių energijos išteklių plėtros investicijas Lietuvoje, greitinti sinchronizacijos projektus ir formuoti

vieningą ES poziciją energetinių išteklių prekybos su Rusija ir JAV klausimais.

Kviečiame visus Lietuvos geros valios žmones telktis esminiam tautos ir valstybės atsinaujinimui – būtinai sąlygai siekiant, kad Lietuva išliktų šiuolaikiniame pasaulyje. Tęsdami Sąjūdžio pradėtą laisvės žygį, kurkime gyvąją valstybę, kuri gyvena jos piliečių dvasioje – jų sielose ir širdyse. Juk valstybė visų pirma yra ją steigiantys, puoselėjantys ir saugantys žmonės. Vėl tapkime politine tauta, tikraisiais savo šalies šeimininkais.